

*Кацярына
Безмацэрных
нарадзілася
ў 1987 годзе
ў Мінску.
Вучыцца
на 3 курсе
факультэта
журналістыкі
БДУ.
Друкавалася
ў беларускай
перыядыцы.
У «Маладосці»
ўпершыню.*

Кацярына БЕЗМАЦЕРНЫХ

ШАСНАЦАЦЬ

1. НАШЫ НЯПРОСТЫЯ ДАРОСЛАСЦІ

Мне завуць Соля, і мне 16. Лілечцы таксама 16, і яна мая сяброўка. Самая даўняя і адзіная. А пачалося ў нас усё яшчэ ў першым класе — вось здрава!

Думаю, наш з Ліляй пераходны ўзрост нумар адзін распачаўся ў 11 гадоў. Увосень мы пайшлі ў 5-ы клас. І замест адной-адзінай настаўніцы ды аднаго-адзінага роднага класа для заняткаў, нас сустрэла кабінетная сістэма, цётка, што звалася «класны кіраўнік», ды яшчэ шмат выкладчыкаў у дадатак. Не без гонару мы адчулі, што вучыцца будзем цяпер па-даросламу. І што самі мы — куды больш сталыя! Разам з даросласцю прыйшла забаўка «наўмыснае спазненне на ўрокі», захапленне рок-музыкай і распісванне ліфтоў у пад'ездзе гучнымі імёнамі куміраў. Мы па пяць разоў запар пераглядалі кліпы гурта «Nirvana», а ў сваім асабістым дзённіку, дзе ўпершыню ў жыцці распачалі рэгулярна з'яўляцца запісы, я крэмзала: «Зараз мая самая заповітная мара — быць падобнай да Курта Кабэйна. Таксама я мару, каб Курт быў жывы...»

Я закахалася ў хлопчыка з паралельнага класа і на Дзень святога Валянціна з гонарам ўручыла паштоўку: «Я + ты = нянавіць». Мне ж так падабалася паказваць яму fuck ды з прычыны і без яе паведамляць: «Ты ідыёт, Крапоткін!» Амаль выдатніцы ў мінулым, мы з Ліляй пачалі скакаць ад заслужаных пяцёрак да заслужаных двоек. Чатыры разы на месяц я сумленна і з захапленнем паглыблялася ў параграфы па гісторыі, яшчэ чатыры — весела і бесклапотна крочыла ў школку, дакрануўшыся да падручніка толькі аднойчы — калі хутка закідвала кніжкі ў заплечнік. І двойкі ў дзённіках зусім не засмучалі. А радасна было ад забаўкі «наўмыснае спазненне на ўрокі» і распісванне чорным маркерам ліфтоў — у сваім і чужых пад'ездах. Па шчырасці, мы з Ліляй ганарыліся сваім хуліганствам. І наўрад ці калі-небудзь у жыцці будзе так бесклапотна і прамяніста радасна.

Усяго праз год мы кінем ганарыцца хуліганствам, і хуліганства кінем таксама. І я, і Лілечка сталі амаль выдатніцамі. Самастойна мы пачалі вывучаць англійскую мову і матэматыку. А маё патаемнае каханне да Крапоткіна трансфармавалася ў тэлефонныя званкі сінімі вечарамі ды маўчаннем у слухаўку.

Наступнае адчуванне даросласці, адрознае па матэрыяле і колерах, прыйшло ў 14. Тады ўпершыню ў жыцці мы выпі-

лі па бутэльцы піва і, гучна кашляючы, узяліся за першыя цыгарэты. І я, і Ліля зноў ганарыліся гэтым. Прыкладна так сама, як распісваннем ліфтоў у свае 11. Мы з'ехалі ў вучобе проста таму, што больш не бачылі ў падручніках сэнсу. Упершыню ў жыцці спісвалі задачкі на кантрольных. Пачалі швэндацца па рок-сэйшэнах ды заглядацца на даўгавалосых юнакоў. Цяпер грамадства выразна падзялілася на «нашых», то бок нефармалаў-рокераў, і чужых, то бок «гопнікаў». Мы ўліліся ў тусоўку прыпанкованай моладзі ў пераходзе станцыі метро «Плошча Перамогі». Бавілі там час кожны нядзельны вечар. Тут, у пераходзе, не было сонечных праменяў, а былі халодныя гранітныя сцены. Павук, хлопчык з іракезам і ярка-чырвонымі валасамі, часцяком выконваў пад гітару спеў «Поганая моладзь»:

Не надо нас пугать,
 Нам нечего терять,
 Ведь нам на всё нас...ть и растереть!..

Хрыпаваты голас разносіўся ў цьмянай прасторы, між шэрых сцен. І мінакі незаўважна напаўнялі нам цэлы капялюш дробнымі грашовымі паперкамі. На зароблены капітал мы набывалі чатыры пляшкі таннага нясмачнага віна і дружна распівалі яго кампаніяй у парку Горкага.

Яшчэ ніколі зіма не была такой белай і бясколерна-шэрай, халоднай і бясконцай, як тады. Яшчэ ніколі на школьных уроках не было так тужліва. Сумуючы на матэматыцы, мы выводзілі ў шытку побач з ураўненнямі радкі Віктара Цоя:

Весна — постоянный насморк,
 Весна — солнце светит опять,
 Весна — и я промочил ноги...

Настаўніца ставіла ў шытках чырвоныя пыталнікі. Але ж якая нам справа была да яе чырвонай асадкі? Нас цікавіла музыка Віктара Цоя. І марозная зіма. А яшчэ — колькасць каляндарных дзён да выратавальнага сакавіка, калі жыццё больш не будзе летаргіяй з бляклым небам, а стане радасна слотным і пацячэ жывымі раўчукамі.

Восьмы клас мы скончылі з трайкамі. Ліля казалася, што пасля дзевятага будзе паступаць: можа, на бухгалтара, а можа, у педагагічны каледж. Ёй усё адно. Абы са школкай сысці. Я ж покуль пра вучэнне і будучыню не думала.

2. ЧЫРВОНАЕ НА БЕЛЫМ

Чарговы туманны кастрычнік, з расплывістымі абрысамі дрэў і гарчай кавай у кубку. З мокрым і мяккім паветрам ды бруднымі люстранымі лужынамі. У лужынах вымалёўваюцца прыціхлыя, мудрыя дрэвы і плавае сакавітая кастрычніцкая лістота.

Цяпер мне 16. І Лілечцы, вядома, 16.

Мы дружна збеглі ад тусовак у цьмяным пераходзе, таннага вінца і эфемернай, мяккай утульнасці ап'янення. Бо ўжо не хочацца, бо ўжо не цікава. Наступіла новая эра.

Спярша — пра мяне. А потым, больш падрабязна, пра Лілечку і пра тое нявясёлае, у чым яна ў свае шаснаццаць захрасла.

Я па-ранейшаму вучуся ў роднай школе, у дзесятым класе. Рыхтуючыся да паступлення ва універ, тры разы на тыдзень наведваю курсы англійскай мовы. Ведаю, што ўжо праз паўгода змагу прачытаць свой англамоўны томік Джэка Лондана. У цэлым жывецца мне напоўнена і ціха-радасна. У кіно і на рок-канцэрты — па суботах ды нядзелях, а на тыдні — мова вялікага Лондана. Ды школка, вядома. Прызнацца, мяне і мокрая восень не надта прыгнятае. І вучыцца стала чамусь зноў цікава.

Лілечка? На бухгалтарку, у каледж, пасля дзевятага класа балаў яна не дабрала. Сябровачка гучна плакала. А я... я толькі ўзрадвалася! Ёй, аматарцы паэзіі Сяргея Ясеніна і кніжкі «Маленькі прынец», у кампанію да мёртвых лічбаў? Не-а!

На сцяне ў родным пакоі Лілечка накрэмзала маркерам: «Пасрэднасць!» Яна гэтай туманнай восенню вельмі востра не любіць сябе, а любіць слухаць Янку Дзягілеву і чытаць познімі вечарамі вершы Цвятаевай. Цалкам верагодна, што ў яе распачынаецца чарговы пераходны ўзрост.

Час ад часу яна пакутуе на бессань. І, кладучыся спаць у ціхую чацвёртую гадзіну раніцы, прасыпае школьныя ўрокі.

Яна заплятае чорныя валасы ў дзве сімпатычныя тоўстыя коскі, а ў косках — сінія стужкі.

Шаснаццацігадовая Лілечка любіць шырока адчыняць акно, садзіцца на падаконне і спяваць дзягілеўскае:

Здесь не кончается война,

Не продолжается весна,

Не начинается лето,

Нам остались только сбитые коленки...

— Злезь! Калі ласка! — прашу ў такія моманты я. Мне страшна... А раптам?..

— Усё добра... — ціха і роўна адказвае сяброўка.

У яе з'явілася лязо і непрыгожыя шнары на левай і правай руцэ. Кроў. На бялуткім умывальніку... Яна кладзе лязо ў кішэню і перавязвае руку бінтам.

У тоўстым клятчастым сшытку яна 29 разоў піша чорнай гелевай асадкай: «Нікчэмнасць, нікчэмнасць, нікчэмнасць...» Таму што яна не даганяе творы Дастаеўскага. Не разумее геаметрыю. І не ўмее прыгожа выказаць думкі на ўроках літаратуры. Ды і займацца нічым зусім-зусім не хочацца.

Лілечка не любіць сябе, а любіць спевы Янкі Дзягілевай.

Яна заплятае дзве тоўстыя чорныя коскі, а ў косках — сінія стужачкі...

Нікчэмнасць, нікчэмнасць, нікчэм... Можа быць, папера клятчастага сшытка хутка пажайцее. А можа, пачне гніць.

3. СЛОІК З СОЧЫВАМ. І З РАДАСЦЮ

Я люблю суботнія чарнічныя вечары. Калі за акном — цёмна-сіне і змястоўна. А дома жоўтае святло лямпачкі і самота.

У гэты вечар слухаю англамоўны гурт «CREMATORY» і з урачыстасцю ўсведамляю, што 60 адсоткаў зместу мне цалкам зразумела! Нібы кастрычніцкі туман растае, і вось яна, англійская мова, перада мной. Такая выразна-выпуклая!

«Дзы-ы-ы-ын!!!!» — гэта не з магнітафонных калонак. Гэта Лілечка за дзвярыма на званок цісне.

— Вітанкі, — кажа сяброўка. Аніякіх усмешак мне, з якімі звычайна ў госцейкі з'яўляюцца! Нядобрае падазрэнне імгненна закралася.

— Кавы? — мы сядзім на куханьцы, а вакол — аксамітная цішыня ды ўтульнасць кастрычніцкага вечара. А яшчэ і ўтульнасць суботы. Ды ўтульнасць пустой кватэры. Мама і тата на лецішча ж выправіліся.

— Сонь, я зноўку пачуваюся ні на што не здатнай... І яшчэ адна праблема: мне нічога не хочацца рабіць... Такая пустата ўнутры, без жаданняў! Урокі ўжо не раблю нават. Не хочацца, ды і сэнсу ў гэтым не бачу. Я такая... такая... нікчэмнасць! — яна пачала ўсхліпваць.

— Зноў?! — пад рукавом у Лілі я заўважыла бінт з чырвонымі плямінамі крыві.

— Чырвоны — гэта колер жыцця, колер пачатку! — усміхнулася яна — Мне робіцца лягчэй, калі бачу кроў на сваіх руках. А аднойчы я хацела парэзаць сабе твар!..

«А можа быць, хочацца, каб я вось гэтак заклапочана запыталася: «Зноў?!» — так падумалася мне, ды я прамаўчала.

— Напэўна, гэтую пустату апатыяй называюць, — працягвае Лілечка. — Разумееш, нічога-нічога, ну, зусім нічога не хочацца. Мая пустата нагадвае мне брудны парожні

слоік. Калі на людзях, то бывае і знікае. А потым дахаты вяртаешся, сам-насам застаешся і... Разумееш, што там ПУСТАТА, і нічога-нічога не хочацца. Гэта невылечна? Соня, я, напэўна, з пароды Дастаеўскіх і Лермантавых. Чымсьці рамантычная, канечне, парода... Мама кажа, што я сама выдумляю сваё гора. Але калі ПУСТАТА ёсць, то яна ёсць. Калі няма гэтых чортавых эндарфінаў, то і няма іх!

Лілечка яшчэ мацней заплакала.

А я маўчала. І думала, што мой слоік зараз чысцюткі і поўны клейкай, салодкай вадкасці сённяшняга ціхага вечара. А як прамыць і чым напоўніць Лілеччын слоік?

— Ведаеш... Людзі запаўняюць сваё жыццё праглядам фільмаў, рознымі кнігамі, Інтэрнетам, — працягвае яна. — Але ж таксама пустата ёсць, проста яна запаўняецца! І мне падчас такім марным і бессэнсоўным гэтае запаўненне падаецца. Бо які сэнс?

— Ліля, мы ўсе памром! Па-мойму, пошук у чым бы там ні было сэнсу — справа тупіковая.

«Дзы-ы-ы-ын!!!», — нехта зноўку цісне на званок.

— Хвілінку, — шоргаючы пантофлямі, я цягнуся да дзвярэй. Там — той, хто незаўважна ўпляецца ў нашу гісторыю. Ды покуль не падазраю я пра гэта.

— Нішця-а-а-ак! Прывіта-а-а-анне!

З Нішцяком мы сышліся на курсах англійскай мовы.

Ён апрануты ў шэры восеньскі палітон, захутаны ў доўгі і шырокі паласаты белашэры шалік. І ягоная нішцякоўская шэрань пад колер кастрычніцкім туманам. Валасы ў Нішцяка не доўгія і не кароткія, каштанавыя, а пасмачкі разлітаюцца буйнымі хвалямі. У яго расце густое шчацінне — ахайна-неахайнае. А вочы колеру малочнай шакаладкі. І голас... такі сімпатычны барытон, што і ён у мяне з малочнай шакаладкай асацыіруецца.

Мой нядаўні таварыш вучыцца на філасофскім факультэце. І, насуперак таму, што імпэтна вывучае чужыя трактаты, ён чалавек творчы. Хаця і не грае на скрыпцы. Не піша вершаў начамі. Але, цалкам верагодна, ягоныя маленькія, але такія шматколernes творчыя радасці каштуюць значна болей, чым дзейнасць некаторых студыкаў Акадэміі мастацтваў.

— Прывітанне! — з-пад шаліка выскоквае ўсмешка. — Трымай, — ён працягвае букет з жоўтай і рудой лістоты, а яшчэ — слоік, расфарбаваны жоўтымі плямамі, з надпісам на прыклеенай паперцы — «Сочыва».

— Па-мойму, рабіць падарункі не на дзень народзінаў і не на Новы год — самая сапраўдная і вельмі шчырая творчасць.

— Я збіраў маліны сам і варыў сам, — кажа Нішцяк. — А потым расфарбоўваў слоікі. І мне было вельмі радасна рабіць гэта! Я падумаў, што ў мяне атрымалася вельмі вясёлае сочыва, у вясёлых слоіках. Уяўляеш, як прыемна: сочывам ты не толькі забіваеш голад, але і радасцю падсілкоўваешся!

Такі ён, Нішцяк. Не толькі імпэтна, з алоўкам у руках займаецца сур'ёзным — спасцігае працы Швейцэра і Ніцшэ, а яшчэ і здольны на такія вольныя маленькія творчыя і радасныя ўчынкi. Такая вясёлая нішцякоўская гульня ў яго...

Мы крочым у кватэру, на кухню.

Недапітая кава сяброўкі на сталае, некрануты лусцік з сырам. А Лілечка? Дзе ж Лілечка?

— Ліііі-ля-а-а-а! — гукаю я.

Заўчора яна незаўважна зачынілася ў маім ванным пакоі і пэцкала беласнежную ракавіну чырвоным. (Дзівачка! Неяк нелагічна рэзаць рукі пад носам у сяброўкі!)

— Хвілінку, Нішцяк.

Ванна і прыбіральня — цёмныя. Без Лілечкі і без крыві. Мой пакой, бацькоўскі пакой і зала — таксама. Праз дзверы яна не выскачыла. Балкон! Балкон адчынены!!!

— Лі-і-іля-а-а-а! — я кідаюся на балкон. Восьмы паверх, Божухна!..

Унізе — цемра. Яна была ў чорнай... не, у светлай цішотцы. Там, на зямлі, я б яе заўважыла. Мо праз акно з іншага боку нашага дома выскачыла?

- Лі-іля-а-а-а... — я ўжо не гукаю. Ахопленая страхам, я шапчу праз слёзы.
- Я тут, — даносіцца аднекуль ціхае-ціхае. Адчыняюцца дзверцы шафы.
- Ідыётка!.. — выкрыкваю, хаця і ненавіджу абразлівыя слоўцы накштальт вось гэтага.
- Даруй, — без усялякай усмешкі бясколерна паведамляе сяброўка. — Проста не хацелася сутыкацца з тваім госцем.
- Ну, ты і!.. Э-э-эх!... Пайшлі піць каву!.. — Я цягну яе на кухню.
- Не. Не хачу нікога бачыць... Я тут пасяджу... У мяне кніга ёсць з сабой... Пачытаю... Абяцаю, што нікога ТАКОГА не буду рабіць...
- Дакладна абяцаеш?
- Так! Абяцаю.
- Ліля, навошта ты рэжаш рукі? — у чарговы раз пытаю я.
- Лягчэй становіцца... — ціха, амаль шэптам мармыча яна, уталопіўшыся вачыма ў паліцы насупраць.
- А потым... Потым сяброўка пачынае зноў плакаць. Блін, я ж нават Нішцяку не паспела каву наліць!.. Няёмка... Ды і... якая кава, калі Лілечка задыхаецца тут ад румання і ад свайго гора?! Аднак мая братэрская прага дапамагчы мяшаецца з... лёгкай злосцю. Так, я злуюся на гэтую звычку рэзаць рукі ў мяне перад носам, злуюся на яе сусветную тугу...
- Вось ты, напрыклад, пішаш апавяданні і вершы, — кажа сяброўка. — А я? Апавяданняў не пішу, у матэматыцы — пасрэднасць, музычнага слыху ў мяне няма... Хацела спяваць у дзяцінстве, дык не ў адзін хор не бралі! А куды падацца пасля школы, калі мяне нічога не цікавіць? Мне ўжо шаснаццаць гадоў, а хлопцы да мяне не заляцаюцца... Толькі мужыкі розныя на аўтобусных прыпынках! Ну, і той Ваня на кватэрніку Умкі, памятаеш? Адзін вечар заляцаўся... Я нават ніколі не цалавалася! А яшчэ ведаеш, колькі ўва мне г...на? Я, напрыклад, вельмі часта табе зайздросчу, і ненавіджу сябе за гэта!
- Светлая Ліліна скура стала чырвонай. І вочы таксама наліліся «колерам жыцця». Чалавек у слязах — гэта непрыгожа. Эх, Лілечка!.. І чым жа яе сцешыць? Збітай і сухой фразкай накштальт «кожны з нас — індывідуальнасць, таму мы мусім цаніць сябе...»?
- Ліля, для мяне, напрыклад, зайздрасць не смяротны грэх, — шчыра прызнаюся я.
- Ну, вядома! Ты ж сама ніколі не зайздросціла!
- Я бездапаможна маўчу ў адказ.
- Усяму свой час, — абдымаю сяброўку я. Салёная вада, падагрэтая маёй цеплынёю, ільецца з Ліліных вачэй з падвоенаю сілаю. — Усяму свой час. Калі-небудзь цябе абавязкова пакахае хлопчык. Вось пабачыш! І калі б ты была такой шэранькай, сама падумай, ці была б менавіта ты маёй самай блізкай сяброўкай? Вой, а на табе гэтая старажытная цішотка? Памятаеш, мы тады напіліся «чарніла» і знайшлі ў аўтобусе мех — з мужчынскімі майткамі-сямейнікамі, гэтай цішоткай і трэснутай лялькай?
- Ура! Яна заўсміхалася. І я заўсміхалася. Тады, у «чарнільным» ап'яненні, нам было неверагодна смешна. Уяўляеце, мех з мужчынскімі майткамі, цішоткай і лялькай!
- У абдымках мы сядзім на канапе. І маўчым. Утульнае маўчанне. Як субота і як чарнічны вечар, як подых дзяцінства. І такое мяккае, як канапа. І цёплае.
- Раптоўна я насоўваюся на думку: мяне ж Нішцяк на кухні чакае!
- Ліль, а пайшлі на кухню.
- Занадта ўтульным было маўчанне, занадта не ў тэму мае словы.
- Аднак Лілечка ўжо не плача. Яна ўсміхаецца.
- Дзякуй! Проста цуд! Мне стала нашмат лягчэй! Я праз дзесяць хвілін да вас далучуся, а то вочы чырвоныя...
- Прабач за знікненне, — залятаю на кухню я.
- Нешта адбылося? — заклапочана пытаецца Нішцяк.
- Не, усё добра.
- Усё сапраўды добра, і мне зноўку па-суботняму ўтульна.
- Праз дзесяць хвілін прыйшла Лілечка, паціснула руку Нішцяку, пачырванеўшы. Яе бледнаватая скура хутка чырванела.

— У нас ёсць тое, што табе трэба! — кажу. — Сочыва з радасцю!

І Нішцяк распавёў гісторыю вясёлага сочыва.

Здаецца, яно і насамрэч выратавала: Лілечка ў гэты вечар была нязвыкла радаснай.

4. Я НЕ АНЁЛ З КРЫЛЬЦАМІ. ДАРУЙ

А назаўтра была нядзеля. Туманная і ненавязліва шэрая.

Я зноўку спаткалася з Нішцяком, мы зайшлі па Лілечку і выправіліся на шпацыр.

Восень з размытымі ў тумане залацістымі дрэвамі мяне натхняла. І я прачытала Лілечцы і Нішцяку свой нядаўні верш. Яны пляскалі ў ладкі, і Нішцяк уважліва ўзіраўся ў мяне. З захапленнем? Напэўна!

— Ведаеш, Соня... — крыху нясмела пачаў Нішцяк. — А можна запрасіць цябе на фотасесію? Хачу пафатаграфавачь кінуты завод і цябе. Ты, дарэчы, вельмі прыгожая!

Нішцяк не фатограф. Здымач — чарговая маленькая творчая радасць у ягоным жыцці.

Я радасна рассяялася.

— Вядома, можна!

Затым ён пачаў распавядаць пра кінуты завод і ягоную меланхалічна-прыемную рамантыку. Пра электронныя вечарыны, што ладзяцца на гэтым заводзе штомесяц.

— Блін, забылася зусім! Я абяцала маме а дванаццатай быць дома, бо мы разам едем на рынак, — выпаліла раптоўна Лілечка.

— Шкада... — уздыхнула я.

— Ну, я пабегла! — яна рэзка павярнулася і знікла ў натоўпе.

У чым справа? Занадта хутка яна знікла. І ўсмешка... Усмешка занадта... Занадта штучная!

Так... Так-так... Нішцяк сказаў мне: «А можна запрасіць цябе на фотасесію?» А потым: «Ты, дарэчы, вельмі прыгожая!»

— Нішцяк! Ты пакрыўдзіў Лілю! Ты зрабіў вельмі нетактоўна! — эмацыянальна выпаліла я.

«Мне ўжо шаснаццаць гадоў, а хлопцы да мяне не заляцаюцца...» — узгадалася ўчарашняя, вымаўленая з такім бодем фраза сяброўкі.

5. РАСПОВЕД ЛІЛЕЧКІ

Хутчэй! Хутчэй забегчы ў пад'езд і даць волю слязам! Божачкі, якая туманная і навязліва-шэрая нядзеля!

Насмрэч я люблю Соню, але... Я дрэнная... Якая я дрэнная! Яны шпацыравалі і з заміланнем усміхаліся адно аднаму. Утварылі ў той момант свет — адзін на дваіх. І такое адчуванне сваёй непатрэбнасці! Адчуванне, што я — лішняя і горшая! Соня, Соня, і яе кучаравыя залацістыя валасы, і яе цудоўныя вершы ды апавяданні!.. Мне хацелася яе стукнуць! Стукнуць сваю лепшую сяброўку! Стукнуць за тое, што яна прыгожая і таленавітая! І такое вострае было жаданне! Такая непрыязь да яе! Яшчэ мне падумалася, калі Нішцяк сказаў ёй: «Якая ты, дарэчы, прыгожая!» — мне падумалася, што Соня — самая сапраўдная эгаістка. Бо яна ішла, смяялася і нават на мяне не звяртала ўвагі на працягу наступных 15 хвілін.

Якая я дрэнная!!! І колькі зараз негатыву злілося ў адно! Нянавісць да сябе, гэтая непрыязь і крыўда на Соню... І на Нішцяка! Адчужэнне, бездапаможнасць, раздражненне і жаданне на кагось накрываць, штось зламаць, штось разбіць... Зайздрасць! Бо-о-о-о-ожачкі! Як я ненавіджу сябе і гэтую дурную зайздрасць, што мяне забівае!!!

Можа, я закахалася ў Нішцяка і гэта рэўнасць? Не ведаю... Але мне здаецца, што я раўнавала б якога заўгодна хлопца да Соні. Бо... я жадаю, каб усе хлопцы любілі толькі мяне? Жахлівая, якая я жахлівая!

Я нават не заўважыла, што ўжо заляцела ў пад'езд і сядзела на халоднай бетоннай падлозе агульнага балкона. Захлыналася ў слязах і з усёй моцы біла сябе па каленках.

«Сыдзі, сыдзі, сыдзі ад мяне!!! Сыдзі-і-і-і-і!!! Я! Не! Хачу!» — мяне хістала тудысюды і я мармытала ў слязах, звяртаючыся да балючага і цяжкага камяка эмоцый.

Мне раптам захацелася, каб Соня не 10, а цэлых 25, ці 30, ці 100 хвілін балбатала з Нішцяком і не звяртала ўвагі на мяне. І каб Нішцяк 50 разоў сказаў ёй, якая яна прыгожая. Каб адчуць сябе ахвярай? Так, мне хацелася адчуваць сябе ахвярай! А потым мне захацелася яшчэ больш зайздросціць, каб яшчэ болей ненавідзець сябе! Няхай Соня выдасць зборнік і атрымае Нобелеўскую прэмію!

Па шчырасці, я таксама пісала вершы. Ды досыць прымітыўныя. Пра гэта мне нават казалі, калі прынесла іх у рэдакцыю аднаго часопіса.

Ну, ды лясун бяры твая вершы! Я ўзяла лязо і пацягнула ўверх рукаў курткі.

* * *

У Соні прыгожыя вочы, прыгожы нос і прыгожыя вусны. І пасмачкі залацістых валасоў кучаравяцца па-прыгожаму і неяк па-лялечнаму. А яшчэ яна вельмі-вельмі часта ўсміхаецца.

Калі ў мяне з'яўляецца новая кофта, ну, ці чаравікі, напрыклад, я з хваляваннем паказваю абноўку Соні. І карціць, каб ёй было даспадобы. Бо ў Соні ж ёсць густ.

Акрам мяне, у яе шмат яшчэ сяброў, таварышаў, знаёмцаў. І ўсе яны... асаблівыя людзі. Так падаецца мне. А чаму асаблівыя? Гэта можна адчуць, гэта не растлумачыш, разумееце? Нішцяк жа асаблівы! Вы адчулі гэта?

На стале ў Соніным пакоі нязменны кубак з недапітай кавай. Парцалянавы цёмнасіні кубак з недапітай кавай. Соня любіць каву. Не ў пакеціках, а абавязкова звараную. Мне гэта падаецца неверагодна арыстакратычным. Пах кавы! Які ж арыстакратычны пах у зваранай кавы!

Соня п'е каву марудна. І вымяраючы крокамі свой пакой. Яе пазногці, акуратна расфарбаваныя цёмна-барвовым, вельмі пасуюць да сіняга кубка.

Калі па шчырасці, то і пакой Сонін мне падаецца гэткім жа асаблівым, як і сябры-таварышы-знаёмцы ейныя. Гэта можна адчуць, гэтага не растлумачыш, разумееце? Здаецца, калі б тут жыла, усё-ўсё было б па-іншаму. І нават урокі заўжды хацелася б рабіць.

* * *

У мяне балелі верхнія ды ніжнія зубы. Усе адначасова. Было халодна і волка: цела праціналі дрыжыкі, а таксама было непрыемна ў горле.

Я ўжо скончыла свой крываваы занятак і ўставілася паглядам у ружовую сцяну насупраць. На ёй хтось вывеў балончыкам: «Я ўсяго грэшны чалавек. Я не анёл з крыльцамі. Даруй!» Дзіўна, я толькі зараз прачытала гэтыя тры сказы. Можа быць, хлопец кінуў дзяўчыну. А можа... Лясун яго ведае! Я яшчэ раз прачытала выведзенае няроўнымі літарамі — услых.

Мне ўжо не хацелася плакаць, а прычына скандалу з самой сабой падавалася абсалютна дурной. Калі цяжкія хмары ператвараюцца ў буйныя кроплі, а вада выліваецца дарэшты, неба становіцца ціхім, спакойным і не пагрозліва напоўненым.

Я выйшла з пад'езда і паехала дахаты.

Дома апанула два швэдары і нацягнула дзве пары ваўняных шкарпэтак. Ва ўсіх пакоях, нават у прыбіральных і ванне, запаліла святло. І вакол было ўжо не шэра, вакол — было заліта жоўтым. Вечарам прыйду да Соні і распавяду ўсё-ўсё.

Кавы ці гарбаты? Нейк аўтаматычна я пацягнулася па каву. Стоп! Я ж насамрэч хачу гарбаты... І я зрабіла кубак гарбаты — гарчай і з мятай.

Потым пайшла ў пакой, уселася ў мяккі фатэль і заплюшчыла вочы. Цемра. І адчуванне сябе, роднага цела. Паступова мной авалодала незвычайнае пачуццё: гэта ж МАЁ цела! І я, аказваецца, насамрэч не жадаю іншага.